

Hoe komen wij aan onze Bijbel?

Toen wij nog kinderen waren wilden wij graag weten waar de baby's vandaan kwamen. Er werd ons verteld dat kleine kindertjes door de ooievaar werden gebracht. En wij geloofden dat grif. Op tekeningen en geboortekaartjes zagen wij een ooievaar, die een luier in zijn bek had waarin een kleine baby lag. De ooievaar leverde zijn vrachtje dan eens hier en dan eens daar af.

Ook werd ons wel verteld dat kleine kinderen uit de boerenkool of rodekool kwamen. Hoe dan ook, de waarheid werd ons niet verteld. Wij werden met een kluitje in het riet gestuurd, zonder te weten waar de kleine kinderen wérkelijk vandaan kwamen. Ja, baby's werden geboren. En dat geboren-worden associeerden wij misschien met een boer en boormachine. Al met al bleven er vragen open, omdat wij het juiste ervan niet wisten. En maar goed ook.

Maar hoe zit het nu met de Bijbel?

'De Bijbel is Gods Woord', dat is ons altijd verteld. Daaraan twijfelden onze volwassenen niet. Dus is het aannemen en geloven dat de Bijbel 'Gods Woord' is niet iets kinderlijks naïef. Het is ons altijd zo geleerd, dus is het zo. Zoals de ouden spreken, piepen de jongen.

Er is ons altijd verteld dat de Bijbel geïnspireerd is en dat mensen de Bijbelboeken hebben geschreven onder de leiding van de heilige Geest. De Bijbelboeken zouden door de vroege christenen zijn bijeengebracht en daaruit is destijds een boek ontstaan zoals wij dat nu bezitten als 'Bijbel'. Dat alles werd gezegd te zijn geschied door de 'leiding van de heilige Geest'.

Dat de Bijbel niet uit de lucht is komen vallen is ons wel duidelijk. Maar het juiste hoe en wat over het ontstaan is ons nooit verteld. Weet men (theologen en geestelijken) het zelf soms ook niet? Moeten wij het maar geloven en aannemen omdat het boek als Bijbel er nu eenmaal is?

Of is het goddeloos en een bewijs van ongeloof wanneer wij vragen stellen over het ontstaan en de herkomst van de Bijbel?

Het Christendom is een boekreligie. Welnu, dan is de vraag toch gerechtvaardigd hoe de christenen aan dat boek zijn gekomen!

Het Protestantisme heeft er bovendien een 'Sola Scriptura' van gemaakt, dus is het helemaal goed om te weten waar de Bijbel vandaan komt en hoe deze is samengesteld en door wie.

Maar waar men ook vraagt en waar men ook in de boeken zoekt, een bevredigend antwoord op voornoemde vragen krijgt men nagenoeg niet. Wonderlijk, maar ook bevreemdend is het dat het Protestantisme niet de absolute autoriteit en herkomst van haar 'heilige boek' weet te motiveren! Wat voor houvast hebben wij dan aan de Bijbel, wanneer wij niet weten waar deze vandaan komt en welke autoriteit erachter staat? Ja, dat de heilige Geest ervoor gezorgd zou hebben is makkelijk gezegd, maar is oncontroleerbaar.

Wanneer wij lezen dat Noach de ark bouwde en dat Salomo de tempel bouwde, stelt ons dat tevreden. Daarin hebben wij een duidelijke aanwijzing wie het product maakte of leverde.

Wanneer wij echter zouden lezen dat de heilige Geest de ark en tempel zou hebben samengevoegd, of zou hebben laten samenvoegen, zou ons dat niet tevreden stellen. Daarmee wil men ons blijkbaar op een zijspoor zetten en verzwijgen wie de bouwers waren en hoe zij dat gepresteerd hebben. Met het ontstaan van de Bijbel is dat net zo gelegen. Vanaf de oprichting der christelijke kerk is het er de kerkvaders om te doen geweest van de christelijke religie een boekreligie te maken naar Joods voorbeeld. En waarom?

De ware christelijke religie is een harte-zaak en de gemeenschap der gelovigen mag géén door mensen georganiseerd en geleid systeem worden. Hiermee waren de kerkvaders het oneens. Zij wilden een organisatie en instituut oprichten ter meerdere eer van hun namen en uitbreiding van hun macht. Om dat te verwerklijken dienden zij een systeem in het leven te roepen waarbij zich zoveel mogelijk mensen konden aansluiten. Dus moest men van de harte-zaak der ware gelovigen, een hoofd-zaak maken, een verstandelijk iets waarmee mensen gemakkelijk konden instemmen, zónder hun leven drastisch te wijzigen.

De kerkvaders maakten van het 'verachte arme kleine kuddetje des Vaders' waarover Jezus sprak, een grote winstgevende wereldkerk vol pracht en praal, waarbij een 'heilig boek' centraal stond. Wij zien dan ook op de afbeeldingen van de concilies de Bijbel in het midden ervan op een altaar geplaatst, het 'heilige boek' als hét pronkstuk der kerk.

Het is weliswaar een hachelijke zaak om over de Bijbel te schrijven, maar toch moet het. Wij dienen de waarheid en afkomst ervan goed te weten, om afgoderij en blind geloof te voorkomen.

Het christendom, dus zowel het Rooms Katholicisme als het Protestantisme, is een religie die zegt de waarheid te prediken. Dus mag de waarheid gezegd worden en móet de waarheid ervan naarstig gezocht en onderzocht worden. Wanneer zou blijken dat het christendom voor het grootste deel berust op leugen en bedrog, stelt het niets voor en heeft het geen enkele kracht. Immers, een religie die liefde en zielenheil voor anderen predikt, maar juist geloofsdwang en Inquisitie voortbrengt, blijkt uit haar vrucht een kwade boom te zijn, dus verwerpelijk. Geen enkele religie heeft het gepresteerd wat de Inquisitie presteerde!

Andere religies hebben ook hun ‘heilige boeken’, denk aan de Koran van de Islam, en aan de Mormonen. Zij stellen dat hun leider Joseph Smith zijn boek van een engel ontving. Dus heeft men hier een herkomst.

Herkomst en ontstaan van de Bijbel

Wat weten wij van het ontstaan van de Bijbel af? En waarom is ons nooit de echte waarheid verteld omtrent het samenstellen van de canon der Schriften? Het zogenaamde Oude Testament is ongeveer 100 tot 200 jaar na Christus gereed gekomen. De selectie van de boeken heeft eeuwen geduurd. Toen de selectie gereed was, is het jodendom daardoor een boek-religie geworden.

De Thora, Pentateuch of eerste vijf boeken van Mozes waren reeds als canoniek aanvaard rond de tijd van de Babylonische ballingschap.

Toen de joden eenmaal de Thora hadden, bedreven zij daarmee een bijna bijgelovige cultus.

Met het zogenaamde Nieuwe Testament staat het idem dito. De selectie daarvan duurde enige eeuwen. De kerk heeft uit de zeer vele boeken en geschriften een keuze moeten maken.

In de evangeliën die wij nu hebben zien wij dat elke schrijver een eigen visie op Jezus geeft. Er is uit alle gegevens die tot onze beschikking staan géén harmonisch levensverhaal van Jezus te distilleren. Taalkundig is het woord Bijbel afkomstig van het Latijnse *biblia*, wat niet wijst op één boek, maar op een verzameling boeken.

Men zegt ons alom dat de heilige Geest de schrijvers van de bijbelboeken zou hebben geïnspireerd, en dat door Diens leiding de boeken samengevoegd zijn tot een geheel. Wanneer er dus eventuele fouten en tegenspraken in de Bijbel staan, moeten deze verweten worden aan de heilige Geest. De christelijke kerk heeft de door de joden canoniek verklaarde boeken overgenomen als “Oud Testament” en stelde zélf een Nieuw Testament samen, waardoor de kerk eveneens tot boek-religie werd.

Zekerheid

Rome beweert dat het voor een niet-rooms-katholiek onmogelijk is zekerheid te hebben van de waarheid. Alleen Rome zegt de autoriteit der waarheid te bezitten, n.l. de heilige Geest die in alle waarheid leidt. Volgens dit gegeven heeft Rome de Bijbelboeken samengesteld en haar werkzaamheid toegeschreven aan de heilige Geest zelf. De Protestanten missen zulk gezag, volgens priester van Dorp in zijn boek ‘Bijbel of leergezag’.

In de tijd van Jezus was het O.T. nog niet klaar. De joden hadden een hele reeks ‘heilige geschriften’. Er zijn ook geen aanwijzingen dat het O.T. als boek reeds bij de eerste christenen uit de eerste twee eeuwen na Christus bekend stond als ‘heilig boek’. Zowel de joden als de christenen werkten allebei aan een canon, aan de samenstelling van één boek. Canon betekent regel, vaststelling.

De joden stelden de canon van het O.T. samen, voor het eerst te Jamnia, waarover later meer. Er waren toen reeds géén oorspronkelijke handschriften meer voor handen.

De vroege christelijke kerk wilde een ‘heilig boek’ samenstellen dat als gids kon dienen op de reis door het leven naar het hiernamaals. Er waren alleen afschriften van de oorspronkelijke geschriften. Hoe zulk een ‘heilig boek’ tot een gids kon zijn voor hen die niet konden lezen en schrijven en te arm waren het te kopen, is maar de vraag.

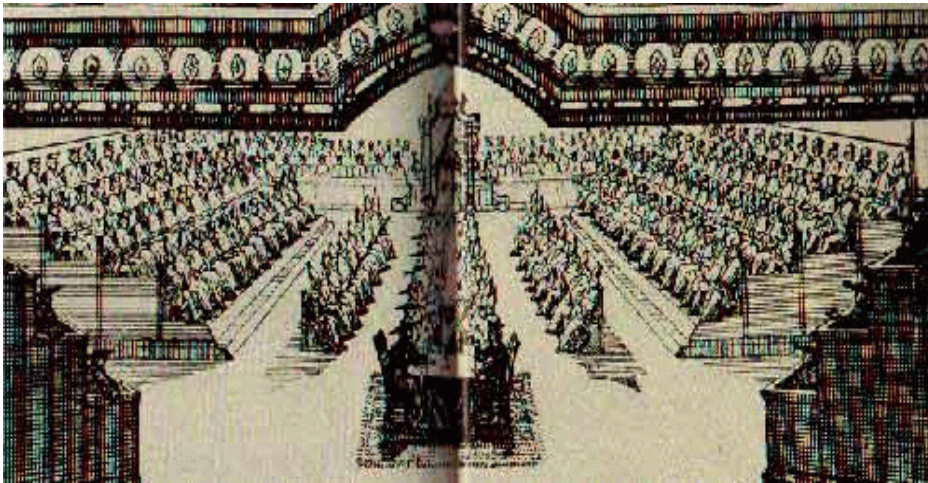
Het Concilie van Carthago in 397 heeft onder invloed van Augustinus de canon van het N.T. samengesteld zoals wij die nu nog hebben, waarna de paus er zijn goedkeuring aan hechtte.

Constantijn had in 332 aan de bisschop Eusebius reeds opdracht gegeven 50 kopieën te maken van de christelijke geschriften, de canon die toen ter tijd gold. Deze is niet gelijk aan het huidige N.T. Het vervaardigen van één boek kostte vroeger al net zoveel geld als het bouwen van een grote kathedraal. Er

waren minstens 400 dieren voor nodig om perkament van te maken, plus alle arbeid om de gehele Bijbel over te schrijven, etc.

Wie de canonisten waren van de Bijbel kan niemand ons exact vertellen. Dat is bevreemdend. Welk criterium stelden de canonisten om de huidige 27 boeken in het N.T. op te nemen en alle anderen te verwerpen? En waarom accepteren wij hún beslissing als bindend en zeggen wij dat dit het werk en besluit was van de heilige Geest?

Hadden de canonisten van de heilige Geest een lijst ontvangen met een

schema welke geschriften wél en welke niet in het N.T. mochten worden opgenomen? Had JHWH ons een boek beloofd met 66 samengebundelde boeken erin?

Ontwikkeling van de canon

De ontwikkeling van de canon van het N.T. begint ongeveer in het jaar 50 tot 125 na Christus. In die tijd zijn de N.T.-boeken geschreven. De Didache was er rond het jaar 70, alsmede het geschrift van Clement in 96, de brief van Barnabas in het jaar 100 en de zeven brieven van Ignatius in 107.

Van het jaar 125 tot 200 is er de boeken lijst van Muratori, welke de vier evangeliën bevat, de Handelingen, 13 brieven van Paulus, en drie van de zeven der andere Apostelen en de Openbaring van Petrus.

In 367 is er de boekenlijst van Athanasius, en in 382 de lijst van paus Damasus I, en in 393 de lijst van het concilie van Hippo, en in 397 de lijst van het concilie van Carthago. In 250 was er ook nog de canon van Origenes en in 300 de lijst van Eusebius.

De canon van de Bijbel is voortgekomen uit een zeer complex proces!

Verder zijn er nog boekenlijsten van Jerome en Augustinus.

Zónder Rome en de kerkvaders hadden wij nooit een boek gehad als de Bijbel. Rome heeft de echtheid van de Bijbelboeken bepaald en vastgesteld. De andere boeken verklaarde Rome deuterocanoniek, en later verklaarde de Reformatie deze boeken apocrief. Opmerkelijk is het dat er bijna geen enkele Protestant is die Rome veroordeeld vanwege het samenstellen van de Bijbel.

Sommigen boeken als de brief aan Jakobus, de Hebreeën brief, Judas, 2Petrus, 2 en 3 Johannes en de Openbaringen, die nu als geïnspireerd zijn aanvaard, zijn lange tijd door de eerste christenen voor verdacht gehouden. Andere boeken die niet in onze huidige Bijbel zijn opgenomen zijn door de eerste christen juist wél gelezen en voor echt gehouden, als het boek 'De schaapherder van Hermas', 'De brief van Barnabas', 'De leer der 12 Apostelen' (Didache), 'De brief van Paulus aan Laodicea', 'Het Evangelie aan de Hebreeën', 'De brief van Clement', 'Het Boek des Oprechten', 'De Oden van Salomo', etc.

Waarom zijn deze geschriften dan niet in onze Bijbel opgenomen?

Naast alle genoemde boeken waren er ook een massa geschriften die so-wie-so vals en bijgelovig waren. Daar zullen wij het nu niet over hebben. Waar het ons om gaat is, de boeken die door de eerste christenen waren geaccepteerd, maar die niet in de canon werden opgenomen door de canonisten van de diverse concilies, maar als 'deutero-canoniek' werden bestempeld.

Keizer Diocletanus had een besluit uitgevaardigd dat elke kerk met de grond gelijk zou worden gemaakt wanneer men geschriften zou lezen die aan

Concilie van Nicea 325, let op de mijters

heidense autoriteiten of goden waren opgedragen. Alle 'heilige boeken' zouden verbrand moeten worden. Sommigen (valse) christenen als zij gearresteerd waren droegen de heilige geschriften op aan de afgoden, om hun eigen leven daardoor te sparen. Zij werden bedriegers genoemd. De

meeste christenen verkozen echter het martelaarschap en weigerden hun “heilige geschriften” te verloochenen en op te geven.

Maar dan het frappante, dat deze geschriften nog geen honderd jaar later deuterocanoniek werden verklaard, en later door de Reformatoren ‘apocrief’ werden genoemd! Voor die geschriften hadden de eerste christenen als martelaren hun bloed gegeven!

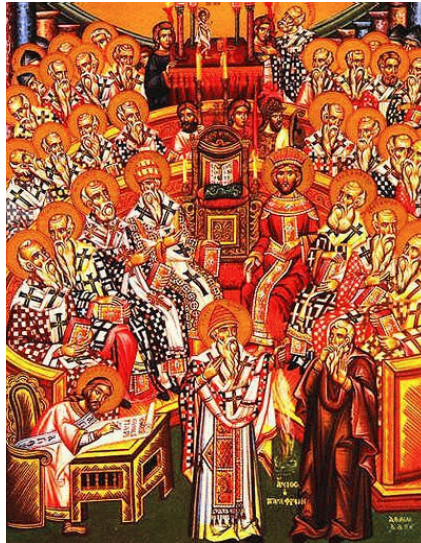
Waren de martelaren daarin soms fout geweest?

De échte boeken werden homologoumena genoemd en de andere antelegoumena (twijfelachtig). De selectie zou hebben kunnen plaatsvinden doordat de mensen die het moesten doen daarvoor een geestelijk bewustzijn hadden ontvangen, zoals Joh.16:13 beloofde. Is het te zien op de plaatjes die er van de concilies zijn, dat deze mensen zo vroom waren? Integendeel, de kerk was in alle fundamentele geloofszaken geheel afgeweken van de grondbeginselen der Apostelen. De canonisten liepen in afgodische gewaden rond en met mijters op hun hoofden. Zij wilden een boek hebben, net als andere religies.

Israël wilde ook een koning hebben, net als de heidenvolkeren. Maar Christus had Zelf niets geschreven, dan slechts eenmaal in de aarde, Joh.8:1-11. Hoe kan men dan de Bijbel als Zijn woord nemen?

Nergens wordt ons een boek beloofd, wat Zijn Woord zou zijn! De Bijbel zelf leert nergens dat de Bijbel het alléén is, ook 2Tim.3:16-17 niet. Toen Paulus dit schreef bestond er nog geen Bijbel. De canon is pas ontstaan uit de Apostolische traditie. Maar waarom willen de protestanten dan niets van de traditie en overlevering weten indien zij ironisch genoeg wél de canon van de Bijbel erkennen?

Even wonderlijk is het dat de R.K.kerk boeken als zijnde geïnspireerd accepteerde die lange tijd door de eerste christen voor verdacht werden

Concilie van Nicea 325, met het ‘heilige boek’ centraal

gehouden, én dat zij boeken verwierp waarvoor de martelaren hun bloed hadden gegeven.

En zo hebben wij nu onze huidige Bijbel, door de R.K.kerk samengesteld, en later door de Reformatie overgenomen, zonder de deuterocanonieke boeken. Die Bijbel wordt gezegd samengevoegd te zijn onder leiding van de heilige Geest.

De R.K.kerk was er dus reeds voordat de Bijbel er was. De Bijbel is hét grote meesterstuk van de kerk, waarop zij zeer trost was. In elk concilie stond de Bijbel centraal op een altaar. Wij hebben het aan de R.K.kerk te danken dat wij nu weten welke boeken wél en welke boeken niet het woord van God zouden zijn. Wij mogen daarom Rome wel heel erkentelijk zijn voor onze Bijbel!

Daarbij is het opvallend dat praktisch geen enkele protestantse theoloog ons precies weet te vertellen hoe de canon van de Bijbel is ontstaan. Allen bejubelen de huidige Bijbel en schrijven de samenstelling van de 66 bijbelboeken ervan toe aan de directe leiding van de heilige Geest.

Rome heeft een Bijbel met 73 boeken, waarvan 46 in het O.T. en 27 in het N.T., waarvan er 7 deuterocanoniek worden genoemd.

De Protestanten noemende de 7 deuterocanonieke boeken apocrief, dat is vals. Luther verwijderde deze 7 boeken eigenhandig uit de R.K. Bijbel.

In de vroege kerk was er reeds een strijd geweest over deze 7 boeken tussen Jerome en Augustinus, met als resultaat dat deze 7 boeken voor deuterocanoniek werden gehouden. Luther schijnt het echter béter te hebben geweten en verwijderde deze boeken abrupt.

Dit, terwijl de Apostelen meerdere malen hebben verwezen naar de deuterocanonieke boeken, o.a. in Hebr.11:35. De Apostelen en Jezus citeerden meestal uit de Septuagint, de Griekse vertaling van boeken die later in het O.T. zijn samengebundeld door de joden.

De Septuagint bevatte wél de deuterocanonieke boeken! Dus Luther.....?

Toen Luther zijn Bijbel vertaalde waren er reeds 21 drukken van de Bijbel in Duitsland en was de prijs voor een Bijbel veel en veel lager geworden door de uitvinding van de boekdrukkunst.

Luther baseerde zijn Sola Scriptura mede op de boekdrukkunst, dus op de technologie.

Oorspronkelijk bevatte de Bijbel nog geen hoofdstuk-indeling. Deze is rond 1206 door S. Langton gemaakt, professor in Parijs. En in 1551 verdeelde R. Etienne de hoofdstukken weer in verzen.

Het 'Sola Scriptura' van de Reformatie is de stelling dat er een speciale openbaring was aan mensen die de bijbelboeken hebben geschreven. Dus iets bovennatuurlijks, wat voor buitenstaanders magie is. De reformatoren noemden de Bijbel 'Dei Verbum', dat is 'Gods Woord'. En dat hebben wij als Protestanten altijd geloofd en voor waar aangenomen. Overal waar wij lezen of zongen over het 'Woord van God', daar dachten en denken wij slechts aan de Bijbel.

Wanneer wij Psalm 119 zingen: 'Uw Woord is mij een lamp voor mijne voet', dan associëren wij dat met de Bijbel als boek. Wij vergeten daarbij, dat toen de Psalmen werden geschreven, er nog géén Bijbel was! Dus moet dat 'Woord van God' op iets anders zien. Maar wat dan wel?

Oppositie tegen de Reformatoren

Terecht is dan ook tegen de Reformatie ingebracht dat men van de Bijbel een papieren paus maakte, dat de Bijbel voor de Reformatoren als het orakel van Delphi was (o.a. door Sebastiaan Franck). Franck achtte het een radicale vergissing om de Schrift als hoogste autoriteit te erkennen, daar ze wemelde van tegenstrijdigheden, allegorieën en paradoxen. Franck vond dat ze als dode letter geen kracht bezat om te geven wat ze eiste. Daarom kende hij alleen aan het 'inwendige woord' de hoogste autoriteit toe. Wel hield Franck er soms andere vreemde denkbeelden op na. Maar Thomas Münzer geeft het volgende op voortreffelijke wijze weer:

Thomas Münzer

Thomas Münzer (1490-1525) is een van haar woordvoerders (der enthousiasten of geestdrijvers). Het evangelie, dat Luther predikte, was hun veel te licht:

"Wie alleen maar de honigzoete Christus kende, van Wie deze hervormer de mond vol had, en niet den bittere, vaart met een ingebeelde hemel ter helle. De mens moet sterven, ondergaan in wanhoop en vertwijfeling en als een brandhout uit het vuur gerukt worden. De ploegschaar van Gods wet moet eerst door onze zielekkers gedreven worden. Men moet dwars door helleangsten heen de hemelse vreugden leren

smaken. Eerst wanneer de ziel van alle kracht en steunsels beroofd is en hare afgronden bloot liggen, kan de bevrijdende Geest komen. Dan ontwaakt eerst het geloof, dat het Woord inwendig verneemt, dat alsdan uit verborgen ziele diepten opkomt. Dan daalt de Geest in ons neer en wordt de innerlijke zalving voltrokken, die Christus gestalte in ons doet nemen en ons Gode gelijkvormig maakt. Alleen wie deze kruisweg tot het einde doorlopen heeft, hoort de stem des Geestes, Die ook nu nog, gelijk eens aan de profeten en de apostelen, Zijn rechtstreekse openbaringen geeft. Wie dit inwendig Woord nimmer gehoord heeft, die weet van God eigenlijk niets grondigs te zeggen, ook al had hij honderdduizend Bijbels verslonden. Deze heilsweg staat voor ieder open, ook voor de ongeletterden. Zelfs zonder de Schrift is het ontvangen van zulke openbaringen mogelijk. De Bijbel geeft trouwens alleen getuigenis van het geloof, maar brengt het niet voort. En eerst wie door eigen zelfstandige ervaring tot het geloof gekomen is, kan den Bijbel verstaan en vindt dan daarin vertolkt, wat reeds beleefd werd. Deze verlichte bezit dan den sleutel Davids en kan het geheim ontsluiëren".

En Caspar von Swenckfeld achtte het één van de grondfouten van Luther en de andere hervormers dat zij géén tweërlei Woord Gods onderscheiden. Namelijk een inwendig en een uitwendig woord. Wat God Zelf in de harten spreekt is het onvergankelijke woord, en de letter van de Bijbel is het vergankelijke. Hij verwijt de hervormers dat zij steeds de schaal voor de kern aanzagen. Hij stelde dat de Bijbelschrijvers wel geïnspireerd waren, maar niet de Bijbel zelf dat was. *"Het is onmogelijk om de gedachten en openbaringen van de Geest in menselijke woorden vast te leggen. De Geest sprak wel tot hen in woorden, maar niet in letters, in Geest en in kracht. De Bijbel zelf is gebrekkig. Het maakt groot verschil de storm op zee zélf te beleven, of naar een schilderij te kijken waarop een bootje met de storm worstelt. Niet de Schrift brengt de Geest, maar de Geest brengt tot de Schrift. Dit fundamentele verschil tussen het (inwendige) Gods Woord en de (uitwendige) Schrift willen de hervormers maar niet zien. Zij doen als kinderen met de poppen, alsof het levende kinderen betreft. God gebruikt geen uitwendige hulpmiddelen voor de*

Casper von Swenckfeld

inwendige genade. Hij behoudt alle eer aan Zichzelf. De prediking is niet het kanaal of instrument waaraan de heilige Geest is gebonden. Toen Petrus aan Cornelius en zijn huis het Evangelie predikte, viel de heilige Geest op hen, buiten de Bijbel om (want die was er toen nog niet)”, aldus Swenckfeld. Daarom noemde hij de hervormers valse profeten, omdat zij niet de enige Zaligmaker erkenden, maar daarbij het gesproken Woord en de sacramenten naast Hem stelden. Voor de inwendige mens blijft alleen het Woord dat van de hemel afdaalt en de waarheid doet smaken, aldus Swenckfeld.

Luther en Calvijn hebben hiertegen geprotesteerd, en hebben daarbij het Woord Gods vereenzelvigd met de letter van de Bijbel. Calvijn vond dat de Schrift Gods heilige leer bevatte, waaraan wij onze ogen, oren, tong, harten, gemoed dienen vast te maken. Calvijn vond het pure dwaasheid en grove ondankbaarheid om het alléén van de Geest te verwachten en niet van de Bijbel. Hij vond de Bijbel juist een bijzonder werk dat aan de kerk was geschonken van de heilige Geest. Wel verklaarde Calvijn dat de ‘enthousiasten’ (zo werden de zogenaamde ‘Geestdrijvers’ genoemd) daarin niet dwaalden dat de Geest de band is, die ons krachtig met Christus verenigt (Inst.II,1,1.).

Luther verbond het geven van de heilige Geest en de genade, door of voorafgaand met het uitwendige woord. *“God wil met ons niet handelen, dan alleen door Zijn uitwendig woord en de sacramenten”*. Al het roemen daarbuiten noemde hij van de duivel.

Calvijn achtte dat de kerk door de Geest werd geleid en dus aan het Woord is gebonden. Voor de uitbreiding van de kerk wijzen de profeten altijd naar het Woord, zei Calvijn, zie Zach.14:8, Jes.14:3.

Kennelijk is het Calvijn ontgaan dat er in de tijd der profeten nog geen Bijbel was!

De pauselijke curie vervolgde dan ook alle geestdrijvers.

Toen Luther met Rome brak stonden alle geestdrijvers aanvankelijk achter hem. Luther durfde volgens hen niet door te zetten, doordat hij geregeld bondgenootschappen zocht met machthebbers. Luther ruimde volgens hen wel enige roomse misstanden op, maar liet de kinderdoop bestaan en bracht het volk onder een papieren paus. Franck verweet de reformatoren dat zij afgoderij met de Schrift pleegden, doordat zij de vergankelijke letter bóven de Geest verhieven. En dat zij uit de Schrift allen hun eigen conclusie trokken, zodat de Schrift paste als een vuist op een oog. Franck oordeelde

Calvijn

dat de Bijbel een boek is dat de christenheid in honderd en meer stukken verdeelde.

De Reformatoren zijn inderdaad niet van Rome losgeraakt en zijn blijven steken in het begin. Zij hebben hun baantje uit de kerkelijke organisatie er niet aan willen geven, maar zijn door blijven bouwen op een rooms/heidens systeem.

De Apostelen en eerste christenen

Geen enkele Apostel heeft de leer van Christus systematisch willen behandelen. Wanneer Christus Zijn leer door de eeuwen heen zuiver had willen bewaren, had Hijzelf zo'n boek moeten schrijven en de boekdrukkunst wat eerder laten uitvinden. Hij schreef echter niets!

Over deze kwestie spraken te Divonne in 1856 eens twee R.K.-priesters met twee Protestantse predikanten. De dominees drongen erop aan zich vooral een de Schrift te zullen houden, zie onderstaand verslag, uit het boek van priester P. van Dorp ‘Bijbel en Leergezag’, p.28:

“De predikanten drongen aan alleen uit de H. Schrift te redeneeren, waarop de priester Mermillod deze zuivere redeneering volgen laat:

‘Gij zult nog een oogenblik geduld moeten hebben, mijne heeren; de bewijzen, aan de Schrift ontleend, en waardoor wij het gezag der Kerk betoogen, zullen weldra volgen; maar wij kunnen echter een argument van groote waarde, en waartoe de Schriften in het algemeen ons het onderwerp leveren, niet stilzwijgend voorbijgaan. Het Christendom kan niet bestaan, zonder eene zaak, welke tot zijn bestaan noodzakelijk is, en volgens onze tegenpartij is zulks voor het Christendom de Schrift. Het is op haar, dat het steunt, het is door haar, dat het bewezen wordt, het is door haar, dat het verklaard wordt. Nu, mijne heeren, het christendom van heden moet het oorspronkelijke Christendom zijn; nu, het oorspronkelijke of eerste Christendom heeft zonder het lezen van het Nieuwe Testament bestaan; het Christendom kan dus zonder dit lezen bestaan.’

De predikanten verbaasden zich over deze redeneering, en daarom ging de priester Mermillod voort:

‘Het Christendom is gesticht zonder de Schriften, heeft zich voortgeplant zonder de Schriften. Eerst verscheiden jaren na den dood van Jesus-Christus verschijnt het Evangelie van den heiligen Mattheus. De andere evangeliën, de Schriften der Apostelen volgen elkander in verschillende tusschentijden op, en het is eerst na een tijdverloop van zeventig jaren, dat het boek der Schriften voltooid is. Ziedaar dus een aanmerkelijk tijdverloop,

gedurende hetwelk de Schriften of geheel ontbraken, of onvolledig waren. En, men lette hier wel op, deze tijd is juist die van de stichting des Christendoms en van het oorspronkelijke en fundamentele onderwijs. En hoe werden in die tijden de christenen gevormd? Niet door het lezen der Schriften, zij bestonden niet, of waren niet bekend, of ten minste zij bestonden niet in haar geheel. Het is dus door het mondeling onderwijs, door het traditioneele onderwijs; het is daardoor, dat de Apostelen de leer van den Meester overbrachten. De Schriften zijn later gekomen. Zij hebben tot een zeker punt de leer van Jesus-Christus kunnen bepalen, maar die niet volledig gegeven; en dit is des te meer waar, daar Jesus-Christus niets geschreven heeft, en wij ook niet zien, dat Hij aan zijn apostelen gelast heeft iets te schrijven, dat zelfs toen de apostelen geschreven hebben, zij zulks enkel naar aanleiding en wegens omstandigheden hebben gedaan, om aan behoeften en aan moeilijkheden des oogenblik te beantwoorden, geenszins met het doel, om een volledig leerstelsel te ontwerpen, dogma's te bepalen en nog minder om de geheele leer van Jesus-Christus voor te stellen, gescheiden. zooals zij waren door den tijd, door de plaats, zonder elkander te kunnen raadplegen, en met elkander te beraadslagen, ten einde niets wezenlijks over te slaan, al het wezenlijke te boek te stellen; hun boek, het boek, dat hunne verschillende Schriften bevat, biedt; juist dit zonderlinge verschijnsel aan, van als verstrooide fragmenten te zijn samengesteld, die geenen anderen band van eenheid hebben, dan dien van de waarheid, welke alle beheerscht, wijl zij er de getuigen van zijn geweest, maar dat alom het verschil der gelegenheid en des doels hunner geschriften doet doorschijnen. Hoe kan men dus gelooven, dat dit boek uitsluitend geheel de christelijke codex zij? Het is dus evident, dat het Christendom zonder de Schrift is ingevoerd, en dat deze niet de noodzakelijke voorwaarde van zijn wezen was. Indien nu, bij de oorsprong des Christendoms, de schrift het wezen des Christendoms niet was, is zij zulks even zoo min tegenwoordig. Zij is een door den heiligen Geest ingegeven boek, een schat, dien de Kerk bewaart, een kostbare schat ongetwijfeld, maar die niet noodzakelijk de geheele leer des Meesters bevat, maar die niet geschikt is, om die leer op eene levende wijze over te brengen, en die, vooral door hare natuur zelfs van doode letter, zichzelf niet kan verklaren".

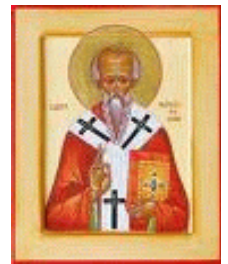
Al geven de Protestanten het eerste toe door de duidelijkste feiten gedwongen, dat n.l. ten tijde van de Apostelen het Christendom is gesticht en voortgeplant door de mondelinge prediking, het laatste willen zij natuurlijk niet toegeven, hoe volkomen redelijk het overigens ook is".

JHWH heeft gewild dat Zijn leer gepredikt zou worden, dat is een levend leergezag. Wanneer de Bijbel de enige bron zou zijn voor het geloofsleven, is dat een dood leergezag. De Bijbel kan onmogelijk voor alle mensen de enige regel van het geloof zijn. Dat kan alleen de prediking en het levend onderwijs van het getuigenis des Geestes.

De Protestanten leren dat de Schrift de enige kenbron is der christelijke waarheid. Voor de Rooms Katholiek heeft echter de overlevering evenveel waarde als de Schrift. Schrift en traditie liggen voor hen op één lijn.

De Protestanten willen van de overlevering niets weten en willen zich alleen aan de Bijbel houden, en dan op de manier zoals zij de Bijbel zelf verklaren, waartoe Luther de vrije hand gaf.

De hervormers beweerden aanvankelijk dat de katholieke kerk in de eerste drie eeuwen de leer van Christus nog zuiver had bewaard. Toen zij de eerste kerkvaders als Clement, Ignatius, Cyprianus, Polycarpus en Irenaeus gingen bestuderen, kwamen zij erachter dat de kerkvaders reeds volbloed katholieken waren. De hervormers ontdekten dat de ontaarding van de leer van Christus reeds in het einde van de eerste eeuw na Christus was ingetreden en begonnen. Vandaar dat zij de traditie of overlevering verwierpen en zich alléén op de Schrift beriepen. Zij zagen het blijkbaar over het hoofd dat óók de Schrift door de kerkvaders was bijeenvergaaard tot een boek. Juist de Bijbel is door die ontaarde kerk en afgeweken kerkvaders vervaardigd! En dat wordt dan toegeschreven aan de heilige Geest!

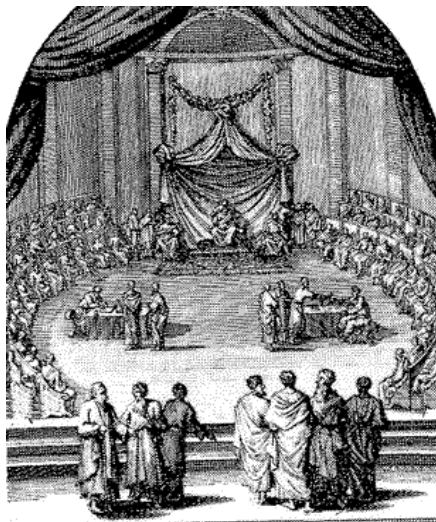
Irenaeus

Daarbij wilde Luther de vrije meningsuiting. Iedereen mocht volgens hem de Bijbel zelf verklaren. Dat kan nooit de bedoeling van Christus zijn geweest dat er een boek zou komen dat door iedereen naar eigen inzichten zou mogen worden uitgelegd. En daarvan zien wij de wrange vruchten voor ogen, een totaal verdeeld christendom.

Het aandeel van het Sanhedrin

Het Sanhedrin is in 70 of 72 na Christus naar Jamnia verhuisd. Even later, ten tijde van Constantijn verhuisde het Sanhedrin naar Sura in Babel, dicht bij Constantinopel, de residentie van de keizer. Meest waarschijnlijk is het Sanhedrin de verborgen kracht of drijfveer achter de stichting van de christelijke staatskerk van Constantijn, die zelf een zoonanbidder was en bleef.

De ware christenen stierven voor hun geloof. De schijnchristenen -en dat waren er zeer velen- aanvaardden het verheidenste christendom.

Het Sanhedrin

De Katholieke kerk van Constantijn was de Grieks Orthodoxe kerk, niet zozeer de Roomse Kerk. De R.K.kerk was toen nog erg klein en de paus stelde niet veel voor. Rome heeft toen een verdrag met de Visigoten en Albigenzers gesloten en erkende hun koning Dagobert als keizer van Rome en koning van Jeruzalem. Ongeveer 200 jaar daarna was de kerk van Rome sterk genoeg om zichzelf te redden en verbrak het verdrag met de koning. Het Sanhedrin was inmiddels verhuisd naar Spanje. Toen begonnen de kruistochten der Albigenzers, Tempeliers en ridders van de

Johannesorde. In werkelijkheid zat het Sanhedrin achter de stichting van de Albigenzers en de oprichting van de Roomse Kerk, met hun koningen van de Visigoten, de Vis-joden, afkomstig van Oannes, de visgod Dagon. Hiervan stammen de huidige Europese vorstenhuizen af, die beweren van David af te stammen.

Het Sanhedrin in Spanje had al haar jonge zonen als priesters in laten schrijven bij de R.K.kerk. Tevens had het Sanhedrin machtsposities veroverd in de overheden. Het Sanhedrin vormde voor een groot deel de Tempeliers, die zeer rijk waren en eenderde van Europa bezaten. Ook alle Jezuïeten waren (Edom-) 'joden'.

Rome heeft zich wel willen ontdoen van de joden onder de pausen Clemens IV en V, maar dat mislukte. Wel heeft Rome Jacques de Molay, de grootmeester der Tempeliers op een eilandje verbrand.

Onder de edom-joodse leiders werd Spanje één der rijkste landen ter wereld. In Spanje werd door de joden de Inquisitie op poten gezet en hartstochtelijk uitgevoerd. Naar beramingen zouden er 55 miljoen mensen zijn gedood, en dat in naam van Christus.

Tenslotte is het Sanhedrin uit Spanje naar Duitsland vertrokken, en daarna naar Polen. Dat is een studie waard.

Wilde het Sanhedrin van het Christendom een tweede jodendom maken? De joden hadden hun Kabbala en Talmud, en wilden zij de Christenen een Bijbel geven als afgod? Wel is bekend dat de joodse familie Piso te Rome een hoofdrol speelde in het schrijven van het Nieuwe Testament.

